

Sygnatura akt I C 1331/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 01 kwietnia 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Marta Bukaczewska

Protokolant: Mateusz Całka

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2014 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa K. M.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powoda K. M. kwotę 9.531,62,- zł (dziewięć tysięcy pięćset trzydzieści jeden złotych i sześćdziesiąt dwa grosze) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 10.07.2012 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.094,- zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków we Wrocławiu kwotę 221,02,- zł tytułem brakujących kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Powód K. M. w pozwie z dnia 10 lipca 2012 r. domagał się zasądzenia od pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 9.531,62 zł, na którą składa się kwota 8.731,62 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...), oraz kwota 800 zł tytułem kosztów wykonania opinii technicznej, wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, oraz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 14 stycznia 2012 r. miała miejsce kolizja drogowa, na skutek której należący do powoda samochód marki A. (...) o nr rej. (...) uległ uszkodzeniu, sprawca zdarzenia posiadał wykupioną polisę ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej u pozwanej, a pozwana przyjęła odpowiedzialność za powstałą szkodę i po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego przyznała powodowi do wypłaty kwotę 6.395,09 zł. Powód podał również, że nie zgadzając się z na wysokość wyliczonego odszkodowania zlecił wykonanie wyceny kosztów naprawy niezależnemu rzeczoznawcy, który określił koszty naprawy pojazdu na kwotę 15.126,71 zł. Pismem z dnia 19 kwietnia 2012 r. pełnomocnik powoda wezwał pozwaną do wypłaty dalszego odszkodowania w kwocie 8.731,62 zł oraz zwrotu kosztów wykonania ekspertyzy w kwocie 800 zł.

Dnia 6 września 2012 r. tut. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu, sygn. akt I Nc 1329/12.

W dniu 30 października 2012 r. pozwana złożyła skutecznie sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania.

Pozwana przyznała, że co do zasady ponosi odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 14 stycznia 2012 r. w wyniku, którego uszkodzeniu uległ pojazd marki A. (...) o nr rej. (...). Pozwana zarzuciła, że przeprowadziła postępowanie likwidacyjne w trakcie, którego ustaliła wysokość świadczenia odszkodowawczego na kwotę 6.395,09 zł, wystarczającą do przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed wystąpienia szkody. Podniosła, że założyła przy wycenie odszkodowania naprawę pojazdu częściami nowymi oryginalnymi stosowanymi w pierwszym montażu auta, sygnowanymi logo producenta pojazdu, jednak dla powyższych części zastosowała urealnienie wartości, bowiem w toku likwidacji szkody, na podstawie przeprowadzonych z pracownikami warsztatu naprawczego rozmów telefonicznych, pozwana ustaliła, iż powód dostarcza do warsztatu celem naprawy swojego pojazdu części używane, których koszt zakupu jest znacznie niższy od kosztu zakupu części nowych oryginalnych. Ponadto pozwana zarzuciła, że powód nie przedstawił rachunków za restytucję swojego pojazdu pomimo, że pozwana proponowała powodowi rozliczenie szkody na podstawie faktur dokumentujących rzeczywiście poniesione przez powoda koszty. Ustalenie zatem wysokości odszkodowania polega na dokonaniu szacunku celowych i ekonomicznie uzasadnionych wydatków dla przywrócenia pojazdu powoda do stanu poprzedniego. Pojazd powoda w chwili zdarzenia miał 7 lat, nie był na gwarancji, zaś powód do naprawy pojazdu wykorzystał części używane niewiadomego pochodzenia. W ocenie pozwanej celowe i ekonomicznie uzasadnione jest zastosowanie tańszych części alternatywnych o porównywalnych cechach użytkowych i estetycznych. Pozwana zakwestionowała także prawidłowość sporządzonej na zlecenie powoda opinii technicznej, oraz załączonej do niej kalkulacji naprawy, która nie uwzględnia stopnia zużycia eksploatacyjnego podzespołów i opiera się o ceny nowych oryginalnych części zamiennych oraz zawyżoną stawkę za roboczogodzinę prac naprawczych w autoryzowanej stacji obsługi. Naprawa uszkodzeń w sposób zgodny z oczekiwaniami powoda spowodowałaby wzrost wartości pojazdu powoda w stosunku do występującej przed szkodą. Pozwana zarzuciła, iż nie jest zobowiązana do zwrotu powodowi kosztów wykonania prywatnej opinii rzeczoznawcy, z uwagi na jego wadliwość, a także ze względu na fakt, iż przedmiotowy dokument nie warunkował dopuszczalności sporządzenia odwołania od decyzji pozwanej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 stycznia 2012 r. we W. przy ul. (...) doszło do kolizji drogowej, w wyniku której kierujący pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) D. K. wyjeżdżając z ulicy osiedlowej wymusił pierwszeństwo i wjechał wprost pod nadjeżdżający pojazd marki A. (...) o nr rej. (...), należący do powoda.

dowód: akta szkody nr 78897;

Sprawca szkody był ubezpieczony z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanej. Szkada została zgłoszona pozwanej.

(bezsporne)

Uszkodzony samochód marki A. (...) o nr rej. (...) został częściowo naprawiony w warsztacie naprawczym w P., przy użyciu używanych części oryginalnych, pochodzących z samochodów przeznaczonych do rozbiórki. Przed zdarzeniem samochód serwisowany był tylko w autoryzowanych stacjach obsługi, nie uległ żadnemu wypadkowi, posiadał części oryginalne.

dowód: zeznania świadka J. T., k. 134-135; przesłuchanie powoda, k. 135-136; książka serwisowa, k. 116-127

W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwana oszacowała szkodę na kwotę 6.395,09 zł. Pismem z dnia 24 lutego 2012 r. poszkodowany został zawiadomiony o przyznaniu odszkodowania w kwocie 6.395,09 zł. Odszkodowanie w takiej wysokości zostało wypłacone poszkodowanemu.

dowód: kalkulacja naprawy nr (...), k. 8-12; decyzja z dnia 24 lutego 2012 r., k. 13; akta szkody nr 78897;

W kalkulacji naprawy nr (...) z dnia 24 marca 2012 r. wykonanej na zlecenie poszkodowanego według systemu (...) wskazano, że suma ogólna kosztów naprawy wynosi 15.126,71 zł brutto. Poniesiony przez poszkodowanego koszt wykonania opinii wynosił 800 zł.

dowód: kalkulacja naprawy nr (...), k. 105-110; opinia techniczno – ekonomiczna nr (...), k. 99-103; kserokopia faktury VAT nr (...), k. 33

Pełnomocnik powoda – (...) Finanse Sp. z o. o. z siedzibą w L. w piśmie z dnia 19 kwietnia 2012 r. wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 15.126,71 zł wynikającej z opinii biegłego (...) uwzględniając dotychczas wypłaconą kwotę odszkodowania oraz kwoty 800 zł wynikającej z faktury VAT (...), którą biegły wystawił za wykonanie opinii.

dowód: kserokopia wezwania do zapłaty z dnia 19 kwietnia 2012 r. wraz z potwierdzeniem odbioru, k. 34-35

W piśmie z dnia 5 lipca 2012 r. pozwana podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko o rozliczeniu szkody i wypłacie odszkodowania, oraz zwróciła się o zwrotne przesłanie faktur za naprawę mienia celem dalszej likwidacji przedmiotowej szkody.

dowód: pismo z dnia 5 lipca 2012 r., k. 63-64

Dokonana przez powoda naprawa nie doprowadziła do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Koszt wykonanej naprawy niezgodnej z technologią producenta wyniósł 6.820 zł brutto. Jak wynika z akt sprawy i akt szkodowych pojazd powoda był serwisowany i bezwypadkowy (pomiar grubości lakieru) a jego wartość na dzień zdarzenie tj. 14 stycznia 2012 r. wynosiła 50.600 zł brutto. Naprawa pojazdu powoda A. (...) nr rej. (...) zgodnie z technologią producenta przy użyciu części zamiennych najwyższej jakości (O i (...)) oraz porównywalnej jakości ((...) i (...)) pozwala do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody jeżeli chodzi o sprawność techniczną i warunki bezpieczeństwa. Przyjmując, że powód naprawiłby pojazd w nieautoryzowanym warsztacie z zastosowaniem części alternatywnych o jakości O i (...) z zachowaniem technologii producenta to koszt naprawy wyniósłby 13.057,19 zł brutto, natomiast koszt naprawy w nieautoryzowanym warsztacie również z zachowaniem technologii producenta i zastosowaniem części alternatywnych (...) i (...) wyniósłby 10.785,13 zł brutto. Naprawa siedmioletniego pojazdu, jakim był pojazd powoda w dniu zdarzenia przy użyciu części nowych nie spowoduje wzrostu wartości tego pojazdu po naprawie. Koszt naprawy w nieautoryzowanym warsztacie z zastosowaniem części oryginalnych z zachowaniem technologii producenta wyniósłby 15.387,35 zł brutto. Jedynie naprawa z zastosowaniem części oryginalnych i zastosowaniem technologii producenta spowodowałoby, że stan techniczny i estetyczny pojazdu powoda byłby taki jak przed zdarzeniem z dnia 14 stycznia 2012 r.

dowód: opinia biegłego sądowego, k. 144-169; opinia uzupełniająca, k. 196

Podstawą ustaleń faktycznych stały się dokumenty zgromadzone w niniejszej sprawie, których prawdziwość nie została skutecznie zakwestionowana przez żadną ze stron. Sąd dał wiarę zeznaniom powoda, oraz zeznaniom świadka, gdyż były one spójne i logiczne, a nadto zostały potwierdzone przez materiał dowodowy w postaci dokumentów.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powód domagał się zapłaty uzupełniającej kwoty odszkodowania od pozwanej. Pozwana odmówiła zapłaty zarzucając, że szkoda została naprawiona w całości. Bezsporny pomiędzy stronami był fakt ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie (...) sprawcy wypadku, oraz wypłata poszkodowanemu części odszkodowania.

Rozstrzygnięcie sporu wymagało dokonania oceny wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody, w szczególności poprzez ustalenie koniecznych do przeprowadzenia prac naprawczych i ich ceny.

W myśl art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Zgodnie z treścią § 4 cytowanego przepisu, uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 k.c.). Szkada jest to utrata lub zmniejszenie aktywów, bądź powstanie lub zwiększenie pasywów poszkodowanego. Zgodnie z art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Zgodnie z zasadą kompensacyjnego charakteru odszkodowania, winno ono w całości pokrywać szkodę wynikającą z określonego zdarzenia, z którym prawo wiąże obowiązek naprawienia szkody. Art. 361 § 2 k.c. stanowi bowiem, iż naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzone. W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, iż szkoda równoznaczna jest z uszczerbkiem majątkowym, powstałym wbrew woli poszkodowanego, obejmującym różnicę pomiędzy obecnym jego stanem majątkowym, a stanem majątkowym, jaki zaistniałby, gdyby nie zdarzenie wywołujące szkodę (wyrok SN z dnia 22 listopada 1963r., III PO 31/63). W odniesieniu do szkody komunikacyjnej jest to w praktyce różnica pomiędzy wartością, jaką pojazd przedstawiał w chwili wypadku a jego wartością po wypadku, a zatem kwotą jaką trzeba wydać, aby przywrócić pojazd do stanu sprzed wypadku (uchwała SN z dnia 15 listopada 2001r., III CZP 68/2001). W przypadku odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń wynikającej z tytułu umowy odpowiedzialności cywilnej do należnego poszkodowanemu odszkodowania znajduje zastosowanie zasada pełnego odszkodowania, tzn. odszkodowanie obejmuje przede wszystkim kwotę pieniężną konieczną do opłacenia naprawy uszkodzonego samochodu i przywrócenia mu stanu, w jakim znajdował się przed wypadkiem. Jednocześnie podkreślić należy, iż – stosownie do stanowiska Sądu Najwyższego – obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy i czy w ogóle zamierza tego dokonać (wyrok SN z dnia 16 maja 2002r., V CKN 1273/00, Lex nr 55515).

Zgodnie z art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 k.c. samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego pojazdu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Przewidziana w tym przepisie odpowiedzialność oparta jest na zasadzie ryzyka (surowszej od odpowiedzialności na zasadzie winy zawartej w art. 415 k.c.), która powstaje bez względu na winę posiadacza pojazdu mechanicznego, jak również bez względu na to, czy szkoda nastąpiła w warunkach zachowania bezprawnego. Stosownie natomiast do art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby (samoistni posiadacze pojazdów mechanicznych) mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Przepis ten zatem w razie zderzenia się dwóch pojazdów (a z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie) przewiduje powrót do zasad ogólnych, a więc do odpowiedzialności na zasadzie winy z art. 415 k.c. Zgodnie z art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Przesłankami powyższej odpowiedzialności są czyn sprawcy noszący znamiona winy, szkoda oraz związek przyczynowy pomiędzy tymże czynem a szkodą.

Wskazać należy, iż zasadnicze znaczenie dla ustalenia wysokości szkody powstałej wskutek uszkodzenia w dniu 14 stycznia 2012 r. pojazdu marki A. (...) nr rej. (...), a co za tym idzie oceny słuszności żądania powoda, miał dla Sądu przeprowadzony w toku postępowania dowód z opinii biegłego sądowego w zakresie techniki samochodowej, rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych i wyceny wartości oraz kosztów i napraw pojazdów samochodowych – M. B.. Formułując swoją opinię biegły oparł się na analizie akt sprawy. Badania zgromadzonego na potrzeby opinii materiału przeprowadzone zostały przez biegłego w sposób wnikliwy i precyzyjny. Wnioski wysunięte przez biegłego stanowią, w ocenie Sądu, logiczną konsekwencję przyjętych i wyczerpująco przedstawionych założeń.

Z uwagi na powyższe, Sąd uznał sporządzoną przez biegłego opinię za w pełni wiarygodną i podzielił dokonane przez biegłego ustalenia w zakresie wyceny kosztów naprawy pojazdu.

W oparciu o opinię biegłego uznał Sąd, że wysokość odszkodowania w niniejszej sprawie powinna odpowiadać kosztowi naprawy wykonanej przy użyciu nowych oryginalnych części zamiennych. Biegły wskazał, że naprawa pojazdu zgodnie z technologią producenta przy użyciu części zamiennych najwyższej jakości O i (...) oraz porównywalnej jakości (...) i (...) pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody jeżeli chodzi o sprawność techniczną i warunki bezpieczeństwa, jednak jedynie trzy z wyszukanych części zakwalifikowanych do wymiany spełniły regułę najwyższej jakości, a sześć z wyszukanych części zakwalifikowanych do wymiany spełniły regułę porównywalnej jakości. Sąd podzielił stanowisko biegłego, że skoro w toku postępowania nie ujawniono żadnych okoliczności, świadczących o tym, że zamontowane w samochodzie części i podzespoły podlegające wymianie były niefabryczne (nieoryginalne) lub też uszkodzone wcześniej, tj. przed zdarzeniem w dniu 14 stycznia 2012 r., oszacowania kosztów naprawy pojazdu należało dokonać przy uwzględnieniu cen nowych części oryginalnych bez dokonywania ich amortyzacji. Należy zauważyć, że zakład ubezpieczeń poprzez dokonanie oględzin pojazdu przed dokonaniem wypłaty odszkodowania dysponuje możliwością ustalenia jakie części zostały uszkodzone, a więc czy były to części oryginalne, czy też ich zamienniki, a także czy części te były wcześniej naprawiane. Jeżeli w razie sporu zakład ubezpieczeń zgłasza zastrzeżenie w powyższym zakresie, to powinien taką okoliczność udowodnić, gdyż to on w takim wypadku wyciąga skutki prawne (art. 6 k.c.). Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie wynika, by uszkodzone w następstwie kolizji części w przedmiotowym pojeździe były nieoryginalne. W tej sytuacji brak było podstaw do przyjęcia, że wysokość odszkodowania w niniejszej sprawie winna zostać ustalona przy przyjęciu cen części zamiennych nieoryginalnych w tym znaczeniu, że nieposiadających logo producenta auta.

Ponadto należy zauważyć, że ze sporządzonej przez biegłego sądowego opinii wynika, że pozwana wyceniając wysokość szkody w systemie kosztorysowym samochodu ustaliła niższe koszty robocizny niż te, które obowiązują w warsztatach blacharsko – lakierniczych. Przyjęcie zaniżonych stawek było w ocenie Sądu nieuprawnione. Odszkodowanie należne od zakładu ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenia pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku usług naprawczych (por. uchwała SN z dnia 13 czerwca 2003r., III CZP 32/3). Wysokość odszkodowania należnego powodowi powinna zatem uwzględniać stawki prac blacharsko – monterskich i lakierniczych stosowane przez warsztaty w miejscu zamieszkania poszkodowanego, które powołany w sprawie biegły sądowy ustalił na kwoty odpowiednio 110 zł/rbg i 120 zł/rbg.

W tym miejscu należy wskazać, że bezzasadne było urealnienie ceny części koniecznych do naprawy w wysokości 60 %, które zastosowała pozwana na potrzeby kalkulacji szkody. W ocenie Sądu brak jest podstaw do stosowania jakichkolwiek wskaźników amortyzacji części zamiennych wymienionych w pojeździe na nowe. Zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 361 § 2 k.c., w przypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej. Do wydatków tych należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, których użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy (por. wyrok SN z dnia 5 listopada 1980r., III CRN 223/80, OSNC 1981/10/186). Przyjęcie odmiennego poglądu prowadziłoby do wniosku, iż w sytuacji, gdy uszkodzona została rzecz już częściowo używana ciężar przywrócenia jej do stanu poprzedniego rozkłada się pomiędzy osobę, z winy której powstała szkoda i poszkodowanego. Tymczasem w przepisach prawa brak jest podstaw do takiego obciążenia poszkodowanego skutkami zawinionego działania sprawcy szkody lub innej osoby odpowiedzialnej za tę szkodę. Przywrócenie bowiem rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na to wydatki wchodzi w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego. W konsekwencji wydatki te ostatecznie obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę (por. wyrok SN z dnia 5 listopada 1980r., j.w.).

Obowiązkiem odszkodowawczym zakładu ubezpieczeń objęta była również kwota podatku VAT doliczonego do ceny naprawy pojazdu, albowiem poszkodowany nie będąc płatnikiem podatku VAT nie miał możliwości skorzystania z uprawnienia obniżenia należnego od niego podatku o kwotę podatku wchodzącego w skład ceny naprawy pojazdu

objętej odszkodowaniem (uchwała SN z dnia 15 listopada 2001r., III CZP 68/2001, OSNC 2002/6/74). Wobec powyższego, ustalając wysokość odszkodowania należnego powodowi Sąd uznał, iż obejmuje ono niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu ustalone w oparciu o kalkulację naprawy sporządzoną przez rzeczoznawcę w kwocie brutto, tj. obejmującej należny podatek VAT.

Ponadto Sąd uznał, że powodowi należał się zwrot kosztów poniesionych w związku ze zleceniem przez poszkodowanego sporządzenia wyceny kosztów naprawy w wysokości 800 zł. To postawa pozwanej bowiem, która rażąco zaniżyła wysokość należnego odszkodowania, skłoniła poszkodowanego do zlecenia sporządzenia prywatnej opinii. Ekspertyza ta była niezbędna do zweryfikowania stanowiska ubezpieczyciela i ustalenia, czy zasadne jest żądanie kwoty odszkodowania wyższej od przyznanej przez pozwaną. Z tych przyczyn, uznać należało, że poniesione z tego tytułu przez poszkodowanego koszty pozostawały w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 14 stycznia 2012 r.

Mając powyższe na uwadze Sąd stwierdził, że roszczenie powoda w zakresie zapłaty na jego rzecz odszkodowania przenoszącego wysokość odszkodowania już wypłaconego, a ustalonego w oparciu o sporządzoną przez pozwaną kalkulację naprawy przedmiotowego pojazdu jest uzasadnione. Jednocześnie, uwzględniając całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania w niniejszej sprawie, zwłaszcza wnioski i spostrzeżenia zawarte w opinii biegłego, Sąd uznał, że powód mógł domagać się od pozwanej zasądzenia kwoty 9.792,26 zł, obejmującej dalsze odszkodowanie w wysokości (...),26 oraz kwotę 800 zł tytułem zwrotu kosztów prywatnej ekspertyzy. W związku jednak z żądaniem pozwu, ostatecznie zasądzono na rzecz powoda kwotę 9.531,62 zł. Odsetki ustawowe od kwoty odszkodowania zasądzono – zgodnie z żądaniem pozwu od dnia wytoczenia powództwa tj. od dnia 10 lipca 2012 r. do dnia zapłaty. W konsekwencji Sąd, na podstawie art. 822 k.c. w zw. z art. 361 k.c. i umową ubezpieczenia w zw. z art. 481 k.c., orzekł, jak w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie II sentencji wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., Nr 490). W przedmiotowej sprawie przegrywającym jest pozwana, której żądanie zostało w całości oddalone. Mając na względzie wynik sprawy powodowi należał się zwrot kosztów procesu, na które złożyły się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1.200 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, oraz wydatki związane ze sporządzeniem opinii biegłego sądowego w kwocie 400 zł.

Jednocześnie w pkt III orzeczenia, na podstawie art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.), Sąd nakazał pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa kwotę 221,02 zł tytułem zwrotu wydatków sądowych, związanych z kosztami sporządzenia opinii biegłego.

Wobec powyższego, na podstawie powołanych wyżej przepisów, Sąd orzekł, jak w sentencji.

Zarządzenia:

1. odnotować;
2. odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć zgodnie z wnioskiem.
3. kal. 14 dni